

איבא דאמרי – יש שאמרו שמוועה זו בלשון אחרת, ר' בה בר רב הוזנא גופיה – עצמו אישתי בקנישקנין – שתה בכלוי זה, ולא חיש לאיסור.

משנה

המשנה מלמדת את דין נסך שנתעරב בגיןות או במים אחרים. יין נסך אסור בהנאה, ואסיך את תערובתו שאם נתערב באחרים נאסר הכל בבל שחווא – על ידי משחון ממנה שנתערב בה. דין זה הוא גם במים שנתנסכו לעובודה זורה.

בצד, אם נתערב יין בפין, ואחד מהם יין נסך והשני יין של היהת, וכן אם נתערכו פנים בפנים, שנתערכו זה בהזם מים שנתנסכו לעובודה זורה עם מים אחרים, שאלן חן תערובות של מין במינו, נאסרת התערובת בבל שחווא מההיסטוריה, שאפילו מעט יין נסך אסור יין של דיזיר בכמות גודלה מאוד, וכן מעט מים שנתנסכו לעובודה זורה או סדרים כמות גודלה מאוד של מים של היהת, שכן היין נסך והמים מתבטלים כאשר הם מעורבים במינם. אולם אם נתערב יין בפנים וכן אם נתערכו פנים בפין, ואחד מהם אסור והאחר היהת, שוו תערובת של מין בשאיינו מניין, אוסרים הם את התערובת רק בשייעור של נזון. מעס מיהם המעורב בה, כלומר, שאם טעם היין או המים האסורים מוגרש בתערובת, הרי היא אסורה, אולם אין מוגרש, כגון שיש בדיזיר פי ששים מהאיסוי מותרת.

ג' מרא

הגמרה תאבר את פרטיה הדינמיים שבמנה. מביבאה שמוועה בשם רב' יוחנן אודות הערובת אין נסך: כי
אָתָּא – בכארשר בא ר' דימי מארך ישראאל לבבל, אומד בשם רב' יוחנן אונזן, המערחה – והשפירה, אין נפק מהקבות, לפזר המלא יין של היהת,
אַפְּלִילוּ הוא שופך ממנה לתוכו במשך כל היום כולם עד שהיין נסך שבבור בברוב ר' אשון ר' אשון – כל מעט ומעתן של יין נסך בהירות ר' רוב בנדגו, בטל גנול ממן מותבטל שבבור, ואין נסך אונסר במשחו אלא כל גנול לשיעור האוסר בין
שנותבטל ואיננה, ונמציא שהיין נסך הפרק להיתר ומותר בהנהה.
מדרבין ר' רב' דימי יש למלמד שעני דיניהם: א. שאין יין נסך אוסר במינו במישחו, אלא כאשר נפל חזיתור אליו, ולא כאשר חזוא נפל אל החיתר שאנו הוא מותבטל. ב. שיין נסך הנופל להיתר, לאך רק שחזוא מותבטל אלא שאפלו נפל ממן עוד ועוד אין כל היין נסך שבתערובת חורם ומצתרף לשיעור האוסר, כיון שכבר נותבטל ואיננה.
הגמרה דנה אם דבר ר' רב' דימי אינם נסתורים ממשנתנו: תנ"ז, יין נפק
אָסּוֹר וְאָסּוֹר פֶּלֶל שְׁחוֹא. מקשה הגמרא: מאי לאו – האם אין מדורר דקא נפל איסורה, היין נסך, לנו תהיירא – לחוץ יין היהת, ונאמר על כך במשנה שהתערובת אסורה משום מהו יין נסך שבה, ואין אומרים שרראשון ראנון הנופל בטל בין היהת, ושלא כדרכו רב' דימי שהחיתר באופן זה. מתרצעת הגמara: לא, מדורר דקא נפל תהיירא לנו איסורה, ובאופן זה היהת הוא זה שאומרים עליז' ראשון ראנון בטל, ועל כן נפל היהת ר' רב' מאוד לטור האיסור, עד שהייה בהיתר ר' רוב נגד האיסור, אף על פי כן אין הוא מותר, שבכל מעט ומעת של היהת שנפל לבור נותבטל באיסור והפרק להיות כמותו, וההיתר המותבטל מצטרף אל האיסור לאסור את היהת הנופל לאחר מכן.

הא שמע ראה אהרת מדברי משנתנו, המוכיחה שלא כדברי רב דימיין, יין בפחים, שלו תערובת של מין בשאיינו מינו, בנונן טעם. מקשה הגמרא: **מי לאו דקא נפל חמאר דאייסורא למא**

איבא בין לדתני לה אפטניתין בין לדתני לה ארכבי –
 מהו ההבדל בין לשון זו לפיה נאמרו דברי רב שמואל בר יהודה
 על דין משנתנו, לבין הלשון הראשונה לפיה נשנו דברי רב שמואל
 בר יהודה על דברי רבין. מшибה הגמרא טאן דטתני לה
 אפטניתין לא בעץ – איטו מעריך שיפול קיוטן המים תחלה, שגמ
 אם נפל היין נסר מתחילה ואסר את יין ההיתר, ורק לאחר מכן
 נפל קיוטן המים, רואים את יין ההיתר באילו איטו והמים מבטלים
 את היין נסר, ואיטה חולק על רבין. אין טאן דטתני לה ארכבי,
 בעץ שיפול קיוטן המים תחלה לתוך יין ההיתר, שאילו נפל היין
 נסר תחילתה נאסר כל היין ועתה על המים לבטל את התערובת
 כולה ולא רק את היין נסר לבדו. ולפי זה הרי הוא חולק על דברי
 רבין.

מחלוקת נוספת בדיין יין נסר שההערב במינו ובשאינו מינוה **אייתמר**,
 יין גסך שנפל לבור של יין ההיתר, ונפל שם לבור גם קיוטן של מים
 המותרים, והיינו שימושיים מים ויין של היתר עם יין נסר. ומדובר
 שהיין נסר מועט ויין היתר מרובה, ולפיכך יש במקרים שיעור המספריק
 לבטל את היין נסר, דהיינו שיש בהם שישים כנגדו, ומайдך אין בכך
 שיעור לבטל את יין היתר אפילו לבדו, וכל שכן שאין בהם שיעור
 לבטל את שנייהם יחדיו. ונהלכו בדבר חזקה ורבי יוחנן,

משמעותם רב כי יוחנן החולקת על דברי רבין ממשמו: כי **אתא**
רב שמואל פר יהודה אמר רבבי יוחנן, מה שאמור רבין שאם נפלין
 נסר לבור, ונפל שם קיוטן של מים, שהמים מבטלים את היין, לא טנו
אלא שנפל קיוטן של מים תחלה, שכאשר נפל היין נסר מתבטל מיד
 על ידי המים שהוא שם, אבל לא נפל שם קיוטן של מים תחלה,
 אלא קודם נפל היין נסר, **מצא מין את פניו ענייר** – כשהנפל היין
 נסר נתחבר לאין ההיתר שהidea בבור ואסרו, ונמצא שעיל ידי קר
 נתעורר ונתחזק איסורו של היין נסר, שהרי נאסרה כל התערובת,
 ושוב אין המים יכולים לבטלה אלא אם כן הם רבים עד שאין בכלל
 היין, ההיתר והאיסור, כדי ניתנת טעם בהם.
לשון אחרת לשפוצה זה **איבא דטתני לה** – יש שטע את דברי רב
 שמואל בר יהודה אפטניתין – על משנתנו, האומרת **אין נסר ביןין של**
היתר, בפל שהוא, אטר רב שמואל פר יהודה אמר רבבי יוחנן, לא
 טנו אלא שלא נפל שם קיוטן של מים, אבל נפל שם קיוטן של
טום, רואין את יין היתר באילו אינו, ותשאך, היין נסר שנפל שם,
המים רבין עליו ומבטלן אותו אם איינו נתון בהם טעם והיינו שיש
 בהם שישים כנגדו, ואין אמורים שעלייהם לבטל גם את יין היתר,
וצריך שידיה בהם שישים נגד הכל.

הגמרא מבירתה את ההבדל בין הלשונות. שואלת הגמara: **טאי**

עבודה זורה דף עג עמוד ב תلمוד בבל' המבוואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שלישי) קכח

שזה זה גורם אסור, ועל כן דעתו היא, ובכפי שפירשה אבוי, שם
היו שאר התורמה ושאר החולין ייחדי בעת סיום ההוראה ונמצוא
שניהם גורמו אותה, שהיאASAORA, ורק אם נסתלק כבר שאר
התורמה ונשלם החינוי על ידי שאר החולין, היא מותרת, ודעת
חכמים שזה וזה גורם מותר, ועל כן לא נסורה העיטה אלא אם
ההוראה נגרמה מכח האיסור בלבד. ואילו יידין זה וזה גורם אין
שייך לשוגינו כלל שמדובר בה בתערובת בלבד, ואין האיסור
וההיתר מתקנים או משוללים דבר אחר שנדרן בו מה דין.

מסיקה הגמרא: **אלא הכא** – בכאן בתערובת אין איסור עם מים ויין

המותרים, בדין **ירואין** כתין מינו מכמ' שאינו ושאינו רבה עליו

ומבטלו, **קמיפלגן**, לחוקה לית ליה – אינו סובר שרואין אין מתין

כמי שאינו, ואילו **לכפי יוחנן** אית ליה – סובר הוא שאומרים כן,

והיינן נסר מtabטל, ובכムור לעיל בביאור דבריהם.

הגמרה דנה בהסביר זה ומהולוקתם. מקשה הגמרא: **ומי אית ליה**
לרבבי יוחנן רין ד'רויאין האמור, **וילא בעי מיטיה** – והלא שאילא רבוי
אפשי פרבי יוחנן, **שני בוסות רין**, **אחד רין של חולין** **ואחד רין של**
תרומה, ומונן בכמים, כמי שוגילים בין חוץ שמעורבים אותו במים,
ושיעור המים המעורבים הוא כפי כח היין, ולאחר מכן עירון ונתן
את רין כוס זה בкус ביה, ושעה בהם שיעור מספיק כדי לבטל את
יין התורמה להחולין, אבל אין בהם שיעור בכדי לבטל את כל היין,
התורמה והחולין, מהו הדבר בו, האם אמרים שראויים את רין
החולין באילו אינו, והםים רבים על יין התורמה ומבטלים אותו
וחתערבות מותרת גם למוציאים, או שאומרים שמצוין את מיניהם
כלומר יין התורמה את יין החולין, ואstro לזרים, ועתה ציריך שיתה
במים שיעור ביטול נגד שיער היינות, ובין שאין בהם שיעור זה אסור
הכל. **ולא פשט** – הכריעו ליה רבוי יוחנן לרבי אסי את הספק. ומוכך
שלא היה ברור לו אם אמרים רואין.

מתרכת הגמara: יש לומר **שמעירא** – מלכתחילה לא **פשט** ליה,
אולם **בפסוף** הכריע בדעתו שאומרים רואין **פשט** ליה להתייה,
ודבריו לעיל, שאם הגדיilo באיסור מותר ממשום שאומרים רואין,
נאמרו אחר שפטו לנו.

הגמרה מביאה ראייה לתירוץ זה: **אתה אמר גמי**, אמר רבוי אמר אמר
רבוי יוחנן, **ואמרי לה** שאמר רבוי אמר רבוי יוחנן, **שני בוסות רין**
רין, **אחד רין של חולין** **ואחד רין של תרומה**, ומונן, וערבען זה ביה,
רואין **את התייה** – יין החולין באילו אינו, והשאלה, והוא יין
התורמה, המים המעורבים רבין עליו ומבטלון אותן. ומוכך
משמעותה ושוררו רבוי יוחנן ופשט את ספיקו של רבוי אסי, ועל כן אמר
גם באין הגדיilo באיסור מותר.

שנינו במסנה: **וה הפלל לדיני תערובות רין נסר בהתייה**, אם נתערב מין
במין, נאסרת התערובת **במשחו** מן האיסור המעורב בה, ואם
נתערב מין **שלאל** במין, נאסרת התערובת **בנוגן** טעם של איסור
המעורב בה.

כל זה כבר נפרט בטור דברי המשנה שלפני כן, ועל כך רק שבא
לרבות איסורים אחרים, מלבד יין נסר, שוגם הם דינים כן. הגמרא
מביאה שתי דעות אילו איסורים נתרבו בה: דעה אחת: **רב ושמואל**
דאמרי תרוייה, שלא **במיין בנוגן** טעם. ולדבריהם **זה הפלל'** שאמורה
במשחו, לאותי מאוי – מה הוא בא לרבות, **לאותי** **כל האיסורי**
שבתורה, שאף הם דינם יין נסר, ובכムור.

דעיה שנייה: **רב יוחנן וריש לירוש דאמרי תרוייה**, **כל איסורי**
שבתורה, בין **במיין ובין שלאל** **במיין בנוגן** טעם, חוץ **מפלל** וו'
נסך שבמיין במשחו ושלאל **במיין בנוגן** טעם. ולדבריהם, **זה**
הפלל, **לאותי מפלל**, שאף הוא כיון נסר אוסר את תערובתו מכמינו
במשחו.

הגמרא מביאה בריותות החוליקות בינוין במחלוקת זו שבין רב
ושМОאל עם רב יוחנן וריש ליקש: **תנייא** בברייתא אחת **בנותיה**
– כדעתם **ךרב ושמואל**, **ותנייא** בבריתא אחרת **בנותיה** – כדעתם

א人民日报 חקיקת, חילוק יש בדבר, אם **הנדיילו** (התרבו) המעורבים
בתערובת, בין האיסור, שמתחלת היין האיסור והיין המותרים
ורק בסוף נפל לתוכם היין האיסור והיין נסר, **אסור הכל**, שהיין נסר
מתחרב למנינו ואסרו ואין הימים יכולים לבטלים אלא אם כן יש בהם
שיעור רב כל שכן בכל היין, האיסור והמותר, כח להת טעם
במים, והיינו שיש במים פ' ששים במים פ' ששים ווהם היין פ' ששים
רבין ורב שמואל בר יהודה לעיל שתורתן נפל בינייהן בינייהן בינייהן
אין להתייר כלל, אולם אם המעורבים בתערובת **הנדיילו** בין התייר,
DOI הינו שמתחלת היין הבור היין נסר עם המים ווהם היין פ' ששים
מהיין נסר ולא נתן בהם טעם, ואחר כך נפל לתוכם היין נסר במים, וכיוון שבטול לגמורי שב אינו
הכל, לפ' שכבר נטבל היין נסר במים, וכיוון שבטול לתוכם היין נסר אינו
חוור ויעור שנפל לתוכו יין התייר.

ורבי יוחנן אמר, **אפללו** אם המעורבים בתערובת **הנדיילו** בין
האיסור, שהיין נסר נפל לבסוט, גם באופן זה הכל מופת,
שכין שהמים נפלו תחלה, מיד שנפל הדין נסר רואים את יין התייר
באיילו אינו והיין נסר מוחלט במים, וכדברי רב שמואל בר יהודה
לפי הלשון הראשונה בדרכיו בשם לעיל ע"א).

רבו ירימה הבין את טעם מחולוקם באופן אחר: **אמר ליה רבוי ירימה**
לרבו זירא ליבא – האם אמרו שחקינה **ורבוי יוחנן בבלונטה**
– במחולקתו **רבבי אליעזר ורבנן קמיפלני** – חולקון, והתנן במשנה
ערלה פ"ב כיון, שארוד של חולין ושל תרומה שפלו שניהם לתוך
העיטה (הבעתק), לא בשארו זה די כדי להימן את העיטה, ולא
בשארו זה די כדי להימן את העיטה, ננטפרקו שניהם וחתמו איתה,
ונמצוא שנתהמעצה גם מכח שאור התורמה, לא של אלא מוננו לבוד
רבו אליעזר אומר, אחר שאור אטרון שנפל אמי בא לדין את דין
העיטה, שאם נפל שאור החולין לבסוט, והרי היא מותרת לזרים
ושאים בהנים, ואם נפל שאור התורמה לבסוט דינה כדין התורמה
ואסורה לזרים. ותקמ'ם אומרים, בין שפלו שאור האיסור, והיינו
 שאור התורמה, בתקלה, קודם שאור החולין, ובין שנפל שאור
האיסור בטוף, אחר שאור החולין, הבצע ע"ז אסור לזרים עד **שייא**
ב', בשארו התורמה, שיעור המספק כדי להימן לבוד, אך באופן
שאין בו שיעור זה, והואיל ואם היה נפל לבוד לא היה יכול להימן,
איןנו אסור את העיטה כלל, וסביר רבו ירימה שמחולקת וחוקה ורב
יוחנן היא מחולקת רבוי אליעזר וחכמים, שחוקה שאמר שהכל תלוי
מה נפל לבסוט, אם יין נסר או יין התייר, סובר כרבוי אליעזר שתלה
את דין העיטה בשארו שנפל אחרון, ורבוי יוחנן שאמר שבין אם נפל
בוחכמים שאמרו שאור התורמה אינו אסור בין נפל בתיהלה ובין
בנפל לבסוט.

הגמara מקשה על רבוי ירימה: אמר לו רבוי זירא, **ותספרא** – וכי סבור
אתה לומר כן, והאמ' – והלא אמר – על אהיה משנה, לא **שנו**
במשנה שם רבוי אליעזר שאחרין אני בא, ואם נפל שאור
החולין אחרון שהעיטה מותרת לזרים, אלא **בשקרים** **ויטיק את**
שאור **האיסור** קודם שהוחמץ העיטה, ולא השתתק שאור התורמה
בבשלמת רבוי החומץ כלל, אבל אם לא **קדם** ויטיק את שאור
האיסור קודם שהוחמץ, הבצע אסור לזרים. ומעטה, אם נאמר
שהণדרון בין נסר ווין התייר מים שנתערבו תלו' בדין שאור של
חולין וושאור של תרומה שנפל לעיטה, אם כן **חיקיה דאמר** – כאווע דעה אמר את
באיסור שאור הגדיilo בהיתר מותה, **במאן** – כאווע דעה אמר את
דבריה, שלרבוי אליעזר אפילו הגדיilo בהיתר יש לאסורה, בין שהיין
נסר נותר גם לבסוט ולא נסתלק, ולחכמים אפלו הגדיilo באיסור יש
להתייר בשם שביעיטה האמורה התיריה אפלו גפל שאור התורמה
לבסוט. ועל כך רק שאי' שיבויות בין הדברים, שהוא שאור אוסר את
העיטה אין זה מושם שהוא נחשב 'משה' איסור, אלא שכין שהיא
מחמיין את כל העיטה נחשב שיש בו שיעור חשוב, ומוחלט רב
אליעזר וחכמים היא בדין זה וזה גורם, דהיאנו דבר שנgrams מאיסור
והתייר כאחד, אם דינו באיסור או דינו בהתייר, שדעת רבוי אליעזר,

אחת שעשה תרומה על כרי של טבל, **פוטרת את הכהן** כולה מחותמת תרומה, ויצא מדי טבלו וזהו מותר לכל, ועל כן אמרו חכמים שכשם שהיתרו של הטבל הוא בחיטה אחת המופרשת ממנו לתרומה, כך גם גם טבל הטבול לתרומה אוסר את **תערובתו** בחיטה אחת ממתה המתערבת בהיתר. ובכל זה במינו ואילו שלא במינו אין שיר לומר כי, שהרי אין חיטה אחת פוטרת אלא כרי של חטים, ועל כן גם חיטה של טבל אוסרת כרי של חטים בלבד, ולא כרי שאינו מינה.

הגמרא מביאה ראייה לטעם זה (**וותניא**) [**וותניא**] במשנה (חלה פ"ג מ"ז) **גמי הכהן** - גם כן בדברי רבי יוחנן וריש לkish, **בטע האטרת שטбел** במשהו, ושלא בכל האיסורים, שהחמיירו בו **טשימים** **חויטרא** (-**חויטרא**) **דעבוזית פובבים**, **אלא מה שטбел** אוסר את תערובתו במינו במשהו, **מאי טעמא** - מהו טעם הדבר שהחמיירו בו כל כר. **מושיבה הגמרא בחייביו של טbel**, **בך איסורין**, **דאטר שטיאל**, **חטה**

רבנן וריש לkish. **תניא בנותיה הרב ישמעיאל**, בלא איסורין **שבתורה**, **במינו במשהו**, שלא **במינו בנותו** טעם. **תניא בנותיה הרב יוחנן וריש** לkish, בלא איסורין **שבתורה**, בין **במינו** בין שלא **במינו בנותו** טעם, **חויטר טбел ווין נסדק שבמינו במשהו** ושלא **במינו בנותו** טעם.

הגמרא מבירתת את דעת רבי יוחנן וריש לkish שטbel ווין נסדק חמורים מכל האיסורים ואוסרים את תערובותם במיניהם במשהו. שואלה הגמרא **בשלטן** - מובן הדבר מהו **וין נסדק** אוסר את תערובתו במשהו, ושלא בכל האיסורים, שהחמיירו בו **טשימים** **חויטרא** (**חויטרא**) **דעבוזית פובבים**, **אלא מה שטбел** אוסר את תערובתו במינו במשהו, **מאי טעמא** - מהו טעם הדבר שהחמיירו בו כל כר. **מושיבה הגמרא בחייביו של טbel**, **בך איסורין**, **דאטר שטיאל**, **חטה**